

Osa 5

29.10. San Sebastian, La Gomera

Olemme käyneet nyt kaikilla Kanarian saarilla El Hierroa lukuun ottamatta. Nämä saaret ovat tehneet meihin vaikutuksen karuudellaan – olemme ihmetelleet monesti sitä sitkeyttä, joka ihmisillä on aikanaan täytynyt olla pystyäkseen saamaan elantonsa näillä saarilla.

Ilmasto täällä (ainakin tähän aikaan vuodesta) on purjehtijalle ihanteellinen: lämpötila 22 – 32 astetta, enimmäkseen kuitenkin 25 – 29 eli miellyttävän lämmintä, ei kuitenkaan tukahduttavaa, koska useimmiten tuulee ainakin hiukan. Meriveden lämpötila on ollut 23 – 25 °. Täysin aurinkoisia päiviä on ollut aika vähän, useimmiten on ollut puolipilvistä. Silloin tällöin on tullut muutama sadekuuro, nekin useimmiten öisin. Sateenvarjon olemme joutuneet kaivamaan esille yhden kerran Santa Cruz de Teneriffessä.

Erityisen mukavaa tällä jaksolla oli se, että saimme vaihteeksi seurustella muiden suomalaisten kanssa.

Näin kertoo matkapäiväkirja:

19.8. (Lanzarote, Marina Rubicon). Edellisen matkapäiväkirjan puhtaaksi kirjoitettuaani läksimme ulos syömään.

Palvelu oli raivostuttavan hidasta: odotimme ruokalistaa, juomia, tilauksen vastaanottajaa, pizzojamme, laskua...

Veneelle palattuamme poltimme vielä tallentamattomat valokuvat CD:lle ja vihdoin pääsimme pyöräilemään kylille. Kauniisti laitettua hotellien ja kaupparykelmien reunustamaa rantabulevardia riitti vaikka kuinka pitkälle.

20.9. Aamupäivällä kävimme ruokaostoksilla ja iltapäivällä teimme

uuden ostoskierroksen. Ostimme minulle uudet purjehduskengät, koska entisten pohjat olivat kuluneet aivan liukkaiksi ja Karille uuden Lanzarote-hihattoman.

Palattuamme kävimme satamatoimistossa lähettämässä edellisen matkakertomuksen, mutta jäimme epäilemään sen perillemenoaa, sillä kone herjaili jotain käsittämätöntä espanjaksi sitä lähettäessämme.

21.9. Hieno purjehduspäivä myötäisessä / sivumyötäisessä (42 M) Fuerteventuralle sen puolivälin paikkeille Las Palayitasiin ankkuriin. Kovin näytti karulta ja autiolta tämäkin saari!

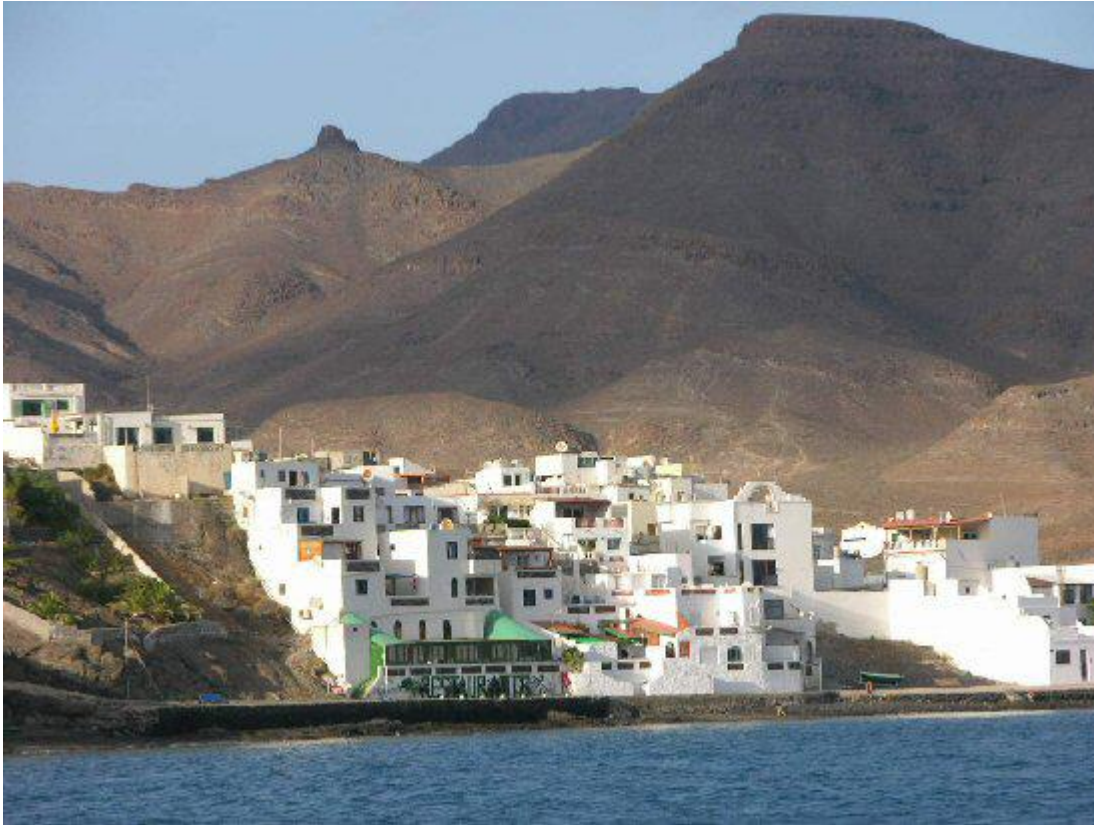
Ankkuripaikalla ei ollut muita veneitä. Rannalla oli pieni kylä, jonka talot kiipesivät kallionrinnettä ylös ja kylän vieressä mustan kiviumarannan luona oli pienen lähion verran hotellin näköisiä rakennuksia, joissa ei ollut mitään elämää. Totesimme illan pimettyä nämä rakennukset tosiaankin autioiksi, sillä niistä ei näkynyt valonpilkahdustakaan.

22.9. Levoton yö; swell vaivasi ja koska ankkuri piti kummaa rohinaa, sijaintiakin piti välillä tarkastaa.

Aamulla jollailimme kylälle, jossa näytti olevan aivan erikoisen paljon kuppiloita kylän kokoon nähden – ja tosi hiljaista. Pienessä supermarketissa oli yllätykseksemme parhaat tomaatit pitkiin aikoihin. Olemme harmitelleet pitkään sitä, että vihannekset ja etenkin tomaatit ovat täällä todella huonoja –Suomessa ei kaupoissa ole milloinkaan yhtä surkeita!

Epätasaisessa tuulessa purjehdimme Morro Jableen Fuerteventuran eteläkärkeen. Tuuli vaihteli muutamassa sekunnissa 2 m/s – 12 m/s ja suuntakin saattoi vaihtua hetkessä 90°. Tästä ilmiöstä purjehdusoppaammekin varoitteli ja nyt jouduimme toteamaan sen olevan aivan oikeassa!

Saari näytti aivan autiolta lukuun ottamatta hotelliryppäitä harvakseltaan siellä täällä.

Hiekkarantojakaan täällä ei liiemmin näkynyt paitsi saaren pohjois- että eteläpäässä oikein kunnan hiekkadyynit. Opaskirjan mukaan ne ovat syntyneet Afrikasta tuulen mukanaan tuomasta hiekasta.

Satamassa oli kolme hiukan epämääräisen näköistä ponttoonilaituria vierasveneille, kylkikiinnitys. Pilottikirjan mukaan nämä laiturit olivat irrallaan rannasta, mutta nyt ne oli yhdistetty maahan.

Kävimme illalla

jollalla etsimässä satamakonttoria, mutta emme löytäneet sitä. Päätimme jättää ilmoittautumisen aamuksi, sillä satamaan oli juuri tullut vuorolaiva, joka näytti työllistävän satamahenkilökunnan.

23.9. Aamulla Karin ollessa lenkillä satamavirkailija tuli sanomaan, että veneemme pitäisi siirtää ykköslaituriin, sillä muut olivat ”rikki”. Siltä kyllä näyttikin, sillä ponttooninpätkät oli sidottu toisiinsa epämääräisillä köysillä.

Siirrettyämme veneen puuhastelimme jotain sisällä ja yhtäkkiä aloin kuulostella – ihan kuin joku huutelisi meille! Kapusin ylös ja naapuriveneestä huudeltiin jotain dinghistämme ja viittoiltiin satama-altaaseen päin – ja siellähän se kellui! Kari hyppäsi kiireesti uimaan ja kävi hakemassa karkulaisen takaisin. Veneen siirron yhteydessä jolla oli pitänyt irrottaa knaapista ja jostain syystä se oli jäänyt kiinnittämättä uudelleen. Olisi siinä ollut etsimistä rannoilta käsin, jollei naapurivene olisi huomannut sen karkumatkaa!

Iltapäivällä läksimme kaupungille. Sinne päästäksemme jouduimme kiipeämään korkealle kukkulalle kiviportaita pitkin. Satamasta katsoen ensin oli ”vanha” kaupunki, jossa ihan oikeasti asutaan, sitten alkoi hotellialue, jota riitti ja riitti pitkin rantaa. Hiekkarantaa täällä oli kilometritolkulla! Kävelimme pitkin katuja ja katselimme turistipydyksiä onnistuen olemaan ostamatta mitään lukuun ottamatta olusia ja jäätelöitä. Nettikahvilassa yritimme lähettää matkakertomuksen kerhon sivujen ylläpitäjälle onnistumatta – totesimme

tiedoston olevan jotenkin vialla. Kävimme veneellä, tallensin tiedoston uudelleen ja vihdoinkin saimme sen onnistuneesti lähetettyä.

24.9. Muut vierasveneet yhtä saksalaisvenettä lukuun ottamatta olivat lähteneet ennen heräämistämme. Päivä alkoi huoltohommilla: Kari vaihtoi moottoriin öljyt ja minä siivoilin sisätiloja. Uskomatonta, miten paljon vesilläkin voi olla pölyä!

Kävimme uimarannalla tyrskyisimmässä paikassa uimassa, paistattelimme päivää ja kuluttelimme aikaa. Palattuamme aloimme valmistella Erica lähtökuntoon. Kari pesi kumiveneen ja nosti sen laiturille kuivumaan. Yhtäkkiä tuulenpuuska nappasi sekä sen että sen alla olevan suojaussin ja heitti ne mereen. Uimareissuhan siitä tuli meille molemmille!

25.9. Puuskaisesta tuulesta huolimatta läksimme kohti Gran Canariaa ja Las Palmasia aamulla klo 6.30. Mustat

pilvet roikkuivat Fuerteventuran eteläosan vuorten päällä ja tuuli ailahdelti 2 m/s – 18 m/s ja suunta oli mistä sattui. Hetken jo mietimme takaisin kääntymistä, mutta päätimme harkita asiaa uudelleen, jos tuuli olisi yhtä ikävää päästyämme avomerelle. Tuuli tasaantuikin 12 – 15 metriin sekunnissa ja sellaisena se pysyikin koko matkan. Isopurje oli kakkosreivissä ja kutteria välillä enemmän, välillä vain vähän nurkkaa. Aallot olivat aika suuria ja koska myöhästyin meritautipillerin otossa,

puolet matkasta oloni oli aivan kamala!

59 mailin matka taittui 11 tunnissa ja satamaan päästyämme kiinnityimme polttoainelaituriin ja saimme luvan jäädä siihen yöksi. Olimme saaneet juuri syödyksi, kun Ericalle porhalsi VVK:lainen Jussi, joka on asustellut Merilyn-veneeseen Las Palmasissa jo hyvän aikaa. Oluet meillä juotuamme siirryimme Merilyniin ja juttua riitti....

26.9 – 13.10. välisen ajan vietimme laiturielämää Las Palmasissa.

Meille luvattiin venepaikka aluksi vain viikoksi, sillä satamassa kuulemma alettiin odotella jo ARC-kisaan osallistuvia veneitä. Kiinnityimme Merilynin viereen ja siinä sitten olimmekin koko Las Palmasissa viipymisemme ajan., lähes kolme viikkoa.

Satamassa oli meneillään isot rakennustyöt ja rannat olivat aivan myllerryksissä. Saniteettitilat olivat kehnonlaiset: lämmintä vettä tuli toisinaan, toisinaan taas ei, sähköt olivat poikki useaan otteeseen, vessan ovia ei saanut kiinni, paperia ei ollut milloinkaan... toisaalta, satamamaksu oli todella edullinen, meiltä noin 8 € / vrk sähköineen ja vesineen.

Ensimmäisinä päivinä Jussi kierrätti meitä pitkin kaupunkia, neuvoi tuoretorin, supermarketit ja edulliset baarit. Ajoimme myös bussilla kaupungin laitamille suureen elektroniikkaliikkeeseen ja saimme hankituksi sieltä videokameran.

Heti toisena satamassaolopäivänä löysimme purjemaakarin, joka lupasi tehdä meille uuden pappakuomun 2 – 3 viikossa. Hänen piti tuleman seuraavalla viikolla ottamaan tarkat mitat kuomusta. Hän ei kuitenkaan saapunut sovittuna päivänä ja loppujen lopuksi kävi niin, että kuomu ei olisi valmistunut ajoissa, joten peruimme koko homman. Tein sitten itse Jussin ompelukoneella (Merilynissä on kaikenmoiset vempheet mitä veneen korjauksessa tarvitaan) vanhaan kuomuun – toivottavasti se nyt kestää siihen asti, että saamme uuden!

Päivät kuluivat huoltohommia ja varustehankintoja tehdessä, kaupungilla kierrellessä (kävelimme lähes joka päivä 3-4 tuntia) ja seurustelun merkeissä. Veneeseen hankimme mm. uudet genoan skuuttiköydet, Kap Verden ja Barbadosen kohteliaisuusliput ja melko runsaasti kalastustarvikkeita.

Barbatessa tapaamamme Mikko, miehistönään Juha (Ninni-veneellä) saapuivat Las Palmasiin 3.10. Vuokrasimme auton ja Juhan toimiessa kuskina ja minun kartanlukijana ajelimme yhden päivän Gran Canarias pohjoispuolella. Välillä ajoimme niin kapeata serpentiinitietä, että toisen auton tullessa vastaan piti etsiä himpun verran leveämpi kohta ja pysähtyä kokonaan. Luonto yllätti meidät: saaren alaosissa oli todella karua, ei vihreätä juuri missään, mutta ylhäällä vuorilla oli varsin vehreätä.

Kävimme saaren korkeimmalla huipulla noin 1970 metrin korkeudessa. Näimme myös kallion seinämään tehtyjä luola-asumuksia, joihin oli tarvinnut rakentaa vain etuseinä.

Ostimme säilykkeitä ja muuta ruokatavaraa noin 6 – 7 viikoksi, vedet hankkisimme juuri ennen Kanarialta lähtöämme. Kokonainen päivä meni näiden tarvikkeiden sijoittelussa eri kaappeihin ja lokeroihin – ja veikkaanpa, että niitä saa vielä siirrellä moneen kertaan, ennen kuin ne löytävät lopullisen sijoituspaikkansa.

Valitettavasti olemme joutuneet toteamaan, ettei Erica ole suojassa torakoilta varoimenpiteistä huolimatta. Kaksi sellaista on meiltä löydetty, toinen ulkoa istuinlaatikosta, toinen tiskialtaasta. Molemmat onneksi saatiin teloitettua myrkyllä. Olemme nyt asettaneet torakkaloukkuja Jussin ohjeiden mukaan ”sellaisiin paikkoihin, joihin itse menisitte, jos olisitte torakoita”.

Las Palmasin kaupunki oli miellyttävä, ihmisten asuma kaupunki. Turisteja oli vielä aika vähän liikkeellä, sillä sesonki oli kuulemma vasta piakkoin alkamassa. Rantabulevardi näytti meistä melkein murheellisen tyhjältä ja uimarannallakin oli vain jokunen ihminen.

14.10. Hiukan haikein mielin jätimme Las Palmasin ja Jussin saunapuhtaina (löylyttelimme viimeisenä iltana Merilynin nerokkaassa – ja mainiossa – yhden hengen istuttavassa saunassa). Noin 50 mailin matka Teneriffan Santa Cruzeihin sujui mukavasti, ensin koneella vastatuuleen Gran Canarian pohjoiskärkeen, sitten purjein sivumyötäisessä melkein perille asti. Nukuin ison osan ajasta otettuani kokeeksi uudenlaisen meritautipillerin kaiken varalta. Nämä pillerit kävisivät hyvin unilääkkeeksi!

Laituripaikka tultiin neuvomaan meille heti täyden näköiseen satamaan saavuttuamme. Kiipesimme iltakävelyllä pääkatua ylös ja pidimme ensi näkemällä kaupungista.

15.10. Aamupäivällä kävimme kaupungilla venetarvikeliikkeissä ja teimme ruokaostokset hallista – tai torilta, mikä se nyt sitten lieneekään. Ostimme myös perässävedettävän ostoskärryn. Pienen hengähdystauon jälkeen läksimme jälleen liikkeelle ja pitkän etsimisen jälkeen löysimme supermarketin. Kaupunki näytti lukuisista keskustan hotelleista huolimatta olevan ihmisten asuma kaupunki eikä mikään turistiryssä. Patsaita ja veistoksia oli melko paljon puistossa ja aukioilla.

16.10. Zirbel II –suomalaisvene kippari Seppo tuli aamulla jututtamaan meitä ja kertoi, että torilla on viikonloppuisin suuri kirpputori. Siispä suuntasimme aamupäiväkävelyllämme sinne. Tavaraa oli tarjolla jos jonkinmoista, vaatteista ja koruista kenkiin ja työkaluihin. Ostimme yhdellä eurolla kauniin vanhan delfiininmuotoisen pullonavaajan. Paluumatkalla istahdimme pääkadun terassille jäätelölle ja nauttimaan muutaman raikkaan juoman. Tarjoilija tunnisti heti meidät suomalaisiksi ja viljeli meitä palvellessaan ahkerasti osaamiaan suomenkielisiä ilmauksia. Päivä ja ilta olivat hieman epävakaiset, sadekuuroja tihkutteli silloin tällöin.

17.10. Yöllä satoi, samoin koko aamupäivän ja jouduimme kaivelemaan sateenvarjon esiin. Aamupäivä kului venetarvikeliikkeissä ja ruokaostoksilla. Iltapäivällä kiertelimme kaupungin ylemmissä osissa mäen rinteellä. Löysimme lystikkään pikku puiston, jonka penkit oli tehty mosaiikista ja jokaisessa oli erilainen mainos: autoja, autonrenkaita, tupakka, tulitikkuja, suklaata jne... aika vanhoja ja hauskan näköisiä!

Saimme Sepolta muutaman viikon vanhoja suomalaisia aikakaus- ja ilta- ja sanomalehtiä ja niitäkö ahmimme illan!

18.10. Kävimme varaamassa auton huomiseksi. Kauppareissu, ruuan valmistelua. Seppo kävi meillä illalla syömässä ja turisemassa.

19.10. Haimme auton klo 8 ja suuntasimme kohti El Teideä. Ihmettelimme auton lämpömittarin tippumista alaspäin ja arvelimme, että se olisi rikki. Eipä vainkaan- pysähtyessämme näköalapaikalle noin 1900 metrin korkeudessa mittari näytti 6,5° - ja siltä tuntuikin. (Silloin muistimme, että joku oli kertonut meille lämpötilan

laskevan 7 astetta jokaista 1000 metriä kohti.) Olimme kohtalaisen kevyesti vaatetettuja ja vaikka pitkähihaiset toki oli mukana, päätimme käydä veneellä hakemassa lisää vaatteita Teiden lähes 4000 metrin varalta. Tiet olivat hyvässä kunnossa ja maisemat upeita pinjametsiköineen ja kalloineen.

Teidellä oli paljon väkeä liikkeellä ja köysiradalle aikamoinen jono. Ihmeen nopeasti (n. 45 min.) jono kuitenkin eteni – tehokkuudessa espanjalaisten kauppojen (ja etenkin niiden kassojen) olisi syytä ottaa oppia tämän jonon hoitotekniikasta! Lisäksi etuilemisen mahdollisuudet oli taitavasti eliminoitu laittamalla lipunmyynnin jälkeisessä odotustilassa tuolit kiemurtelemaan ”polkuna” jonka välissä me jonottajat kuljimme tai istuimme.

Hissimaksu oli aika kallis, 22 € meno-paluu / henkilö. Vaunu nousi 1199 metriä 2482 metrin matkalla 3555 metrin korkeuteen. Ihan huipulle kiipeämiseen olisi pitänyt hankkia erityislupa, mutta meille riitti hyvin kävely luvallista polkua pitkin Teiden merenpuoliselle laidalle. Kivenkoloissa oli lunta ja ilma viileähkö. Koska aurinko lämmitti – olimme pilvien yläpuolella – ei ollut lainkaan niin kylmä kuin olimme etukäteen kuvitelleet. Teiden huipulta ja muutamasta kivenkolosta aivan polun vieressä nousi savua tai höyryä – emme päässeet tutkimaan kumpaa, sillä polulta ei saanut poiketa maastoon.

Matkan jatkuessa jouduimme ajamaan välillä pilvessä ja pilven sisällä oli se pikku ravintolakin, jossa söimme pizzat.

Saaren lounaisrannalla pistäydyimme Los Christianoksessa, söimme jäätelöt ja katsastimme ankkuripaikan.

20.10. Kari kävi aamulla ostoksilla, minä kirjoittelin tätä matkapäiväkirjaa puhtaaksi koneelle. Klo 13.40 irrotimme köydet ja suuntasimme kohti La Palman Santa Cruzia. Tuuli – se lähes olematon – oli alussa etelästä, myöhemmin lännen puolelta eli lähes vastainen joten purjehduksesta ei kannattanut haaveillakaan vaan tyydyimme ajamaan koneella. Alussa maininkia oli jonkin verran, mutta se loppui lähes tyystin. Emme ole nähneet Atlanttia koskaan näin tasaisena!

Illalla, auringon juuri laskettua ja pimeyden tultua, kala nappasi toiseen (mustekalan näköiseen) vieheeseen. Kaivelimme esiin kalakoukun ja –tapponuijan ja Kari köytti itsensä kiinni elämänlankaan, jotta kaikki olisi valmiina, kun kala on veneen vieressä. Valitettavasti se kuitenkin pääsi karkuun ennen kuin pääsimme edes näkemään sitä!

Yöllä puolikuu valaisi matkaamme ja planktonin fosfori loisti veneen kuohuissa. Kolmen saaren: Teneriffan, La Palman ja Gomeran valot näkyivät enemmän tai vähemmän himmeinä.

21.10. Aamulla, juuri ennen aamunkoittoa ja noin tuntia ennen satamaan saapumistamme, delfiiniparvi ilahdutti meitä pitkän matkaa tempuillaan.

Satamaoppaamme oli tämän sataman osalta hiukan epäselvä, mutta löysimme paikan laiturista Morro Jablessa tapaamamme australialaisveneen vierestä. Laituria pitää yllä Real Club Nautico, joka on kuulemamme mukaan oikea ”kultapossukerho”. Pienen matkan päässä laiturista sijaitseva kerhoalue olikin ”hieno”: uima-altaat, pukuhuoneet, tietysti suihkut ja WC:t, ravintola ja baari, aulassa päivän lehdet luettavissa.

Kaupunki oli todella kaunis, ehkäpä viehättävin kaikista käymistämme Kanarian kaupungeista. Vanhoja taloja ja kirkkoja oli erittäin runsaasti kapeiden katujen varsilla. Rakennuksia ei ollut pilattu neonvaloilla eikä muilla mainoksilla, vaan kun liikkeet pannaan kiinni ja ovet suljetaan, mistään ei voi tietää, mitä niiden takana on myytävänä. Kävelimme pitkin katuja mieliksemme pariin kertaan.

22.10. Vuokrasimme auton huomiseksi päiväksi. Tallailimme kaupungilla ja löysimme Hiperdino-supermarketin kaukaa mäen päältä lähiöstä.

Illalla kävimme drinkeillä Real Club Nauticon baarissa, joka ilmeisesti on auki vain viikonloppuisin – viskit soodalla ja jäillä 1,50 € / kpl!

23.10. Saimme auton klo 10. Ajoimme ensin eteläreitin. Tarkoituksemme oli käydä tutustumassa luolamaalauksiin, mutta koska lippuluukulla ei ollut mitään tietoa siitä, mitä on tarjolla, mistä maksaisimme ja kuinka paljon, päätimme jättää tämän nähtävyyden tutkimatta. Kiemurtelimme pienen pieniä serpentiiniteitä ja kävimme saaren eteläkärjessä majakalla. Ympäristö siellä oli mustaa laavakiveä ja –hiekkaa vuonna 1971 tapahtuneen tulivuorenpurkauksen jäljiltä. Ajelimme lähelle tämän Volcano Tenequian huippua lähes käärrypolkua pitkin ja kapusimme melkein huipulle. Uskomattomat maisemat! Uskomatonta oli myös se, että vähän kauempana tässä maaperässä oli silmänkantamattomiin banaaniviljelmiä!

Kävimme länsirannalla katsastamassa Tzacorten ankkuripaikan ja söimme herkullisen lounaan Llanos de Ariadnessa. Kaupunki oli lähes kuolleen näköinen ja saimme etsiä ruokapaikkaa aika kauan, mutta meitä onnisti ja ruoka oli paras ravintola-ateria koko matkamme aikana.

Ajoimme takaisin itärannalle ja sieltä taas länteen päin lähes pelottavia kiemuraisia ja jyrkkiä tietä saaren korkeimmalle paikalle, jossa on observatorio. Siellä oli ollut maastopalo, ja ilmeisesti tie oli pelastanut observatorion tulelta. Maasto näytti aivan siltä, kuin siellä olisi ollut vierä vieressä pikimustia poronsarvia. Tullessamme alemmas pinjametsävyöhykkeelle näimme, että tuli oli tehnyt tuhojaan sielläkin. Isolta alalta pinjat olivat kärventyneet. Sääli, sillä kestää varmaankin ikuisuuksia, ennen kuin metsä on ennallaan – jos koskaan.

24.10. Yöllä satoi aika rankasti. Päivä kului ruokatarvikkeiden uudelleenjärjestelyiden, pikkupyökin, veneen kunnostuspuuhien ja lähtövalmistelujen merkeissä.

25.10. Läksimme klo 8.15 täysin myötäisessä ja erittäin kevyessä tuulussa kohti La Gomeran saarta. 2,5 tuntia ja 10 mailia lepsuttelimme hiljalleen ja juuri kuin olimme ottaneet genaakkerin esille ja alkaneet valmistautua genaakkeripurjehdukseen, tuuli voimistui ja kääntyi sivutuuleksi. Sitten mentiinkin mukavasti ihan Gomeran rannan läheisyyteen asti. Puerto de Vueltasin ankkuripaikka oli mahtavien kallioiden kainalossa mustan hiekkarannan edustalla. Seuranamme oli pari saksalaisvenettä, yksi ranskalainen, tunnistamaton katamaraani ja piskuinen (n. 7m) ruotsalaispurjevene. Olo oli autuas päästyämme pitkästä ajasta ankkuriin!

26.10. Kelluskelimme purjeiden kera muutaman metrin tuulussa karuista maisemista nautiskellen 6 mailin matkan seuraavaan ankkuripaikkaan noin 3,5 tunnin ajan. Ankkuroimme lähes aution hiekkarannan eteen. Muutama uimari oli rannalla ja kallioluolassa edessämme näytti olevan jonkun (ilmeisesti) kesäasumus. Kari sukelteli puhdistukseen Erican pohjan, mutta totesi, että Las Palmasissa vielä puhdas pohja oli saanut pintaansa jotain niin kovaa kasvustoa, ettei karhunkielikään siihen tehonnut. Edessä lienee siis veneen nosto ja pohjan kunnostus Kap Verdellä ennen ylitystä.

Tuuli kääntyi lounaaseen – eli suoraan ankkuripaikkaamme – ja voimistui 6 – 7 metriin sekunnissa. Päätimme luopua yöpymisajatuksista ja ajoimme noin 5 mailin matkan päässä olevaan San Sebastianin marinaan. Täyttä oli, mutta saimme luvan yöpyä polttoainelaiturissa ja aamulla katsottaisiin, löytyisikö meille paikka jostain.

Kävimme illalla pizzalla ravintolassa, jonka lattiasta ja katon läpi kasvoi kolme valtavan suurta puuta.

Tuuli voimistui pitkin iltaa ja olimme tyytyväisiä, että olimme ajoissa päättäneet lähteä sataman suojiin.

27.10. Tankkasimme 217 litraa dieseliä – ensimmäinen tankkaus sitten Gibraltarin. Saimme paikan kolmantena rivissä toisten veneiden rinnalta – tosin vaihdoimme heti paikkaa norjalaisveneeseen kanssa, koska he olivat lähdössä myöhään illalla Gran Canarialle. (Tämä vene aikoo osallistua ARC-kisaan kolmine lapsineen!).

Rannan puolella vieressämme oli katamaraani, jonka kippari kertoi meille aamulla aikovansa lähteä kahdelta.

Suunnittelimme siis päiväohjelmamme siihen malliin, että olisimme kahdelta siirtämässä Erica. Karin hampaasta oli paikka irtoamassa, ja satamakonttorin avulla löytyi hammaslääkäri, joka osasi englantia.

Marssimme siis sinne ja ohi jonon tohtori hoiteli asian kuntoon.

Katamaraani ei sitten lähtenytäkään minnekään, joten suotta päivystelimme. Iltapäivällä kävimme vielä rautakaupoissa ostamassa maalaus- ym. tarvikkeita. Ilta kului tavalliseen malliin ruokaillessa ja lueskellessa.

Muutaman päivän kuluttua, kun olemme saaneet viimeisetkin hankinnat suoritettua, lähdemme 800 mailin purjehdukselle kohti Kap Verdeä.

Kuulimme, että Suomessa on jo koettu ensimmäiset lumituprakat, joten toivotamme kaikille oikein mukavaa alkutalvea!

Arja ja Kari